

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

12. Dies Aprilis. Illata cuilibet injuria, non accipientis, sed inferentis est
miseria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

Aprilis.
injuria affi-
st impro-
que, tam
nto turpu-
oc aliena-
a enator
orum coll-
eccata, pa-
eli aqua-
ervatun, li-
cantium vo-
Oliva pia-
, sunt qui
di tribun-
benas lau-
falsum-
reditatio-
. ad fallo-
manus, de-
ocat Imp-
um fraude-
forensium
ad excop-
& judica-
im à publ-
ibus, mul-
no

non tam ad libram Justitiae, quam ad plenam aurifi-
cis stateram, sententias suas expendunt, & Advocati
nihil nisi aureum loqui volunt, aut cum Simonide
argenteum. Apposite sanè Iudorus Pelusiotæ: (a) In
judicis, quò, inquit, vergit aurum, illuc propendet ju-
dicium. Vetus id malum est, & per omnes propè æ-
tates omnium sacerdolorum fusum, & propagatum.
Quod deplorat D. Augustinus in hæc verba: (b) Us-
que adeo inolevit malum; ut quasi ex consuetudine
vendantur leges, corruptantur jura, sententia ipsa ve-
nalis sit, & nulla jam causa possit esse sine causa. Vix in
foro tam vili pretio veneunt quæcunque merces,
quam leges; immò vix luteula sus, quam sacrum
Jus. Sic quod olim fuit fabula, hac ætate est histo-
ria: (a) Terras Astræas reliquit. Hinc & tam pauci è
terris petunt astra. Nemo non jam satagit nocere In-
nocentia; quia vix ullus est, qui sit, non dico, ser-
vans, sed amans Justitiae. Est igitur hæc mea fixa sen-
tentia, metro brevi, sed nervolo circumscripta:

Multis major equi cura est, quam Juris & aqui.

12. DIES APRILIS.

Illata cuilibet injuria, non accipientis, sed
inferentis est miseria, Boetius libr. 4. de
consol. prof. 4.

S 2

I. Nul-

(a) L. i. ep. 101. (b) Serm. 19. de verb. Dom. (c)
Ovid. l. 1. Metam.

I. **N**ullus alter vel minimam irrogat injuriam, quin sibi sit manus injurius. Unde qui injuria infert, dignior est misericordia, quam iracundia injuria affecti. Nec opus est, ut hic, qui injuria accepit, cogitet de vindicta; jam satis se alter vindicavit, dum contra justitiam peccavit. Fusilli spatiantur injuriæ: aliæ enim inferuntur rebus mortuis, nempe bonis fortunæ; idque vel furto, reali clanculum acceptâ committitur, vel rapinâ, quod idem facit aperte, & per vim; vel damno, quod interficit famæ, & Honori; vel Corpori, homicidio, vel membrorum mutilatione. Nos hic generat agimus de Injuria quocumque modo illata. Injurias inferendas, homines non tantum sunt proclives, sed præcipites: non modò ad eas curulis runt, sed im petu rapiuntur. Unum illis est studiū, aliorum patientiam laceſſere tum dictis aspergibus, tum factis atrocioribus. Qui nihil ab aliis non que pati, neque audire; omnia à se volunt pati caros atque audire: ferendarum contumeliarum impatiētes; inferendarum cupidissimi: quibus præterea benè non est, nisi aliquo ad singulare certamen vocato, vires suas, pugnandique dexteritatem ostendent. Dicas timere eos, ne rubigine obductus gladius, inutilis efficiatur, si tamdiu vagina conditum delitescat.

III. Illi cum aliis altercandi occasione jugiter inhiant, quam & sagacissimè quærunt, & si non invenerint, faciunt: aliena, bono etiam animo facta, nistre interpretando; levissima quæque; aliorum verba colligunt, eaque in se dicta, suoque officere honor

Aprilis

Tessera.

277

conqueruntur : omnia quæ proferuntur, contumelias arbitrantur : si quis eos obliquo oculo intuitus est, si liberiùs locutus, si minùs, quàm sibi deberi existimat honoris, si plus alteri, quàm sibi detulit ; statim in manibus arma, in ore minæ, in oculis ardor, in corde furor. Prima cogitatio, & manè dum evigilant diluculo, & ultima, vesperi dum decumbunt in crepusculo, est de sumenda vindicta. Quasi diem illum non satis exigissent probè, nisi quis eorum vires, atque nocendi vim, animique impotentiam fuisse extinxerit. Illud mirum, non tamen novum ; omnia in hominis corpore consenserunt, excepto interius corde, exterius lingua. Semper enim cor ad cogitanda mala, quæ vel sibi, vel aliis inferat, est vegetum : semper lingua ad contumelias & convitia est appetitum idoneum.

III. Vel ideò oporteret te cavere ab injuriis alteri inferendis ; quod acceptæ injuriæ acerrimus in accipiente sit sensus. Etenim faciliùs unusquisque flagellis, ac verberationibus ultrò susceptis, plurimum à se sanguinis exprimet, quàm, ut ab altero, vel dígito quidem uno, se tangi permittant : faciliùs ipse metet se hominem improbum, sceleratum, ac pœna supplicioque dignum fatebitur, quàm, ut ab altero minimam in existimatione sua plagam accipiat, faciliùs, sevilem faciendo, ad omnem animi demissiōnem projicit ; quàm, ut ab altero in aliquod vile, abjectum, seque & genere suo dignum, compelli patiatur ; faciliùs bonis ipse suis se exuet, quàm ut aliquid sibi terrore litium, vel iniquo judicio abradi sustineat. Si hoc non moveat ; illud saltem iniquus sibi persuadeat, semper se sibi plus nocere, qui infert

S 3

inju-

injuriam ; quām alteri, qui patitur. Ita ut maxima pœna, impunitas injuriæ : Unde ipsa sibi infensa malignitas. Designa aliquid vitium, & invenies illud intollerabile, severius Rhadamanto se punire : designa invidiam, amantem licet proprii commodi ; debis iniquam : designa Iram cum sua dulci vindicta ; invenies acerbissimam. Etiam ipsam Injustitiam in justissimam dices. Itaque qui injuriam irrogat, adversus seipsum armatur. Ipse non tantum est suus nifex supplicii, sed ipse sibi est supplicium : non enim quod extrâ se quærat ultorem, ipse sibi est pœna. Hoc demum esto loco Colophonis, & altæ scientie.

Qui facit injustè, pœna est semper sibi iusta.

13. DIES APRILIS.

Malevolæ suspiciones sunt calumniantium benevolæ suspiciones sunt gubernantium. *D. Chrysost. hom. de Susanna:*

Suspicio. I. **P**rima, inter injurias quas alterius inferimus famæ, est suspicio. Hæc est, dum Intellectus duobus sibi propositis ut incertis, assentitur alteri parti, sed cum aliqua fluctuatione, & vacillatione absque magna firmitate. In hoc argumento illud observandum : tam boni, quam mali, male alterando suspicantur. Quamvis bonorum suspiciones bonaæ sunt : malorum mala, quia hi mala mali suspicantur ad calumniandum ; Illi verò mala quidem, sed bene, solùm ad providendum, & go-

bernan-